Stolthed og Selvbevidsthed.

—o—

Blandt de mange Røster, som i Øjeblikket søger at opflamme os Kvinder til Protest mod den Forbigaaelse, som er vist os ved Udsættelsen af Grundlovens Ikrafttræden, er der ogsaa en Røst, som i »Hovedstaden« har frakendt os Stolthed og Selvbevidsthed, fordi vi ikke lægger os i Vejen for den Udsættelse, som end ikke samme Røsters Parti tør tage Ansvaret for at stemme imod. Men hvor blev denne Røst af, og hvor blev de andre istemmende Røster af, dengang Dansk Kvindesamfund i Sommeren 1912 udtalte overfor Regering og Rigsdag, at der ikke burde skrides til en Omdannelse af vor Forfatning i Junigrundlovens Aand, før Kvinderne ved en foreløbig Grundlovsændring havde faaet politisk Valgret og Valgbarhed og kunde gøre deres Indflydelse gældende paa den nye Forfatning, saaledes som den almindelige Valgrets Mænd havde kunnet det paa Junigrundloven af 1849?

Stoltere og mere selvbevidst har danske Kvinder ikke talt, end de talte paa hin Sommerdag, og større Forbigaaelse er der ikke vist Kvinderne, end da Mændene alle som én afviste denne logisk retfærdige Fordring og ugenert satte sig til at skrive den nye Grundlov og Valglov paa egne og vore Vegne. Ja end ikke det Parti, som havde fremsat den Tanke, at Kvinderne skulde have Valgret i et første Tempo, for at Folketinget kunde blive et tro Spejlbillede af Befolkningen, før man skred til det store Forfatningsværk, end ikke dette Parti fastholdt sit retfærdige Standpunkt.

Havde man i 1912 ved en foreløbig Grundlovsændring givet Kvinderne fuld Ligestilling med Mændene, da havde vi Kvinder efter al Rimelighed ikke nu staaet med en Valgret velforvaret i et Sølvskrin, men havde været medbestemmende om Betimeligheden af at gaa til Rigsdagsvalg midt under en Verdenskrig. Men saadan blev det altsaa ikke.

Vi fik en Grundlov og en Valglov, som sikrer de bestaaende Partier det politiske Land i al Evighed, i hvert Fald saa længe disse Love har Livskraft; som Keruber med Flammesværd staar Partiernes Førere og peger paa hver sin Vej til politisk Salighed, mens de rynker Brynene ad de Kvinder, som kræver Betænkningstid. Hvilken utrolig Naivitet derfor at opfordre denne partisplittede Kvindehær til at samle sig til Protest i et Spørgsmaal, som sætter Partierne op mod hverandre og derfor ogsaa maa dele de partibundne Kvinder! Man tænke sig blot radikale og socialdemokratiske Kvinder protestere mod en Udsættelse, som sikrer deres Partier Magtens Tøjler endnu en Stund, eller Højres Kvinder mod en Forholdsregel, som endnu en Tid holder den almindelige Valgrets uberegnelige Vælgerhær udenfor den politiske Forhandling! Og endelig Venstres Kvinder — skulde de mon føle nogen Tilbøjelighed til at nedlægge Forbud mod en Forhaling af de politiske Valg, naar end ikke deres eget Parti tør tage Ansvaret for at stemme imod? Nej, hvis Kvinderne endnu har noget tilbage af den Stolthed og Selvbevidsthed, hvormed de i 1912 forlangte Ret til at medvirke ved den nye Grundlovs Tilblivelse, hvormed de i 1915 gik i samlet Tog til Regering og Rigsdag for at tilkendegive deres Værdsættelse af den politiske Borgerret, da lader de sig ikke forvirre af de smigrende Ord om de hundrede Tusinder Kvinder, som skal bjerge Landet fri af Krigen. De gamle Skaaltaler for Kvinden er forbi, de politiske Skaaltaler synes at skulle afløse dem, men vi er paa vor Side færdige med alle Skaaltaler. Har vor Stolthed og Selvbevidsthed kunnet finde sig i at gaa med vajende Faner og klingende Spil ind i Mændenes Partier, saa maa de ogsaa kunde taale at bøje sig for, hvad Partierne i denne Situation anser for det rigtige. En Fællesoptræden af Kvinder i et partipolitisk Mellemværende er under de givne Forhold utænkelig. Forudsætningen maatte i hvert Fald være et Kvindeparti, — men dette politiske Skræmmebillede kan de manende Røster i »Hovedstaden« dog næppe have haft for Øje.

En Kvinde-Chauffør.

Blandt de Arbejder, der under Krigen særlig udføres af Kvinder i Stedet for Mænd, er Automobilkørselen i London.

Minister *Lloyd George* har ogsaa grebet til den kvindelige Arbejdskraft og ansat Miss Marsh som sin Chauffør, da den Mand, han i mange Aar har haft i sin Tjeneste til dette Arbejde, er gaaet til Fronten.